Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXVI. Ч.71 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 30-го БЕРЕЗНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 30, 1979 No. 71 VOL. LXXXVI.

ВІДБУЛАСЯ ШЕВЧЕНКІВСЬКА МАНІФЕСТАЦІЯ У БУЕНОС-АЙРЕСІ

Буенос-Айрес, Аргентина (М. Ш-ал). — У неділю, 11-го березня ц. р. відбулася біля пам'ятника Тарасові Шевченкові традиційна шевченківська маніфестація, якою українці Буенос-Айресу та околиць віддають поклін пророкові національного відродження. Зійшлося поверх півтисячі учасників, в тому поважне число організованої молоді Пласт, СУМ, та ОУМолоді зі своїми прапорами.

Маніфестація почалася о год. 16:30 складанням вінка у стіп пам'ятника, твору відомого скульптора Леоніда Молодожанина. Цього церемоніялу доконала президія УЦРепрезентації в асисті голів українських організацій. Відтак із голосників пролунали звуки „Заповіту", спів якого підхопили всі присутні.

Слово, яким відкрито маніфестацію, виголосив голова УЦР Володимир Котульський. Еспанською мовою доповідав голова КПС Ігор Василик, а українською — голова Шевченківської Фундації д-р Василь Іваницький. Мистець слова Надія Влощенко, на тлі музики Миколи Лисенка, віддеклямувала „Свята в Чигирині" Миколи Лисенка, віддеклямувала „Розриту могилу".

Відспіванням національного гимну „Ще не вмерла" закінчено цю традиційну та під кожним оглядом вдалу імпрезу, яку щорічно організує УЦР.

До маніфестації приглядалися з цікавістю аргентинці, які проходжувалися найбільшим столичним парком, біля площі, де близько пам'ятника Вашінгтона пишається маєстичний ансамбль фігури поета та цікавої композиції „Гайдамаки", прикрашеної аргентинськими та українськими національними прапорцями.

У Швайцарії надруковано монографію про українського маляра

(В. П.). — У 1978 році у швайцарському видавництві Edition L'Age d'Homme, Lausanne, 10, Metropole появилась монографія про українського маляра з Парижу Михайла Нечитайла-Андрієнка п. з. „Andreenko".

Текст написали Жан Кльод і Валентина Маркаде. Книжка має 155 сторінок, формату 25,5х22,5 см. Творчість мистця представлена 57 репродукціями — 8 барвними і 49 чорнобілими і охоплюють період від 1922 до 1975 року. Більшість праць є олійні, решта гваші.

М. Нечитайло-Андрієнко належить до визначних авангардних мистців, в творчості якого є заступлені майже всі головні напрямки мистецтва XX віку — кубізм, конструктивізм, сюрреалізм, театральне мистецтво, наївний реалізм і абстракціонізм. Тому то і в монографії є поміщені репродукції творів з усіх стилів (кубізм — 3, конструктивізм — 17, театральне мистецтво — 7, сюрреалізм — 3, мертва природа — 1, жанр — 1, портрет — 1, краєвиди Парижу — 8, абстрактне малярство, почавши від 1950-их років — 16).

Автори представили найповніше два періоди — конструктивізм (роки 1924 - 1929) і абстракціонізм (від 1950 досьогодні), бо в цих стилях Андрієнко — найбільш оригінальний і творчий і можна сміло вважати, що в цих стилях йому належиться перше місце в українському малярстві.

М. Нечитайло-Андрієнко народився у Херсоні 1894 року, мистецтво студіював у Петербурзі, від 1923 року живе постійно у Парижі.

Це вже третя і найповніша монографія про Андрієнка. Перша монографія вийшла в 1934 році у Львові у видавництві АНУМ, текст двомовний — український і французький пера Володимира Січинського, 1 барвна і 20 чорно-білих репродукцій (сьогодні ця монографія вже є бібліофільською рідкістю). Другу монографію видало видавництво „Сучасність" в Мюнхені в 1969 році українською мовою, текст Володимира Поповича, 30 чорно-білих репродукцій.

Андрієнко мав ряд виставок в Европі, а найновіша відбулася в Українському Інституті Модерного Мистецтва в Чікаґо в днях від 26-го січня до 4-го березня 1979 року.

Рідкісна українська виставка в Канаді

Оттава, Канада. — Під теперішню пору в Оттавськом національному архіві проходить рідкісна і цікава українська виставка матеріялів-документів, фотосвітлин та інших експонатів подарованих дуже часто приватними збірщиками, яка має тісне пов'язання з поселенням українців у Канаді. Матеріяли охоплюють час українського поселення від 1891-1926 років. На виставці можна оглянути світлини двох перших українців поселенців в канаді — Василя Єлиняка та Івана Пилипова, поселення українців у степових провінціях та інші вартісні документи й світлини.

Між іншим у роках 1890 і 1914 більше як 175,000 українських імігрантів прибули до канади і поселилися у степових провінціях. Вони відносно скоро включилися в канадське життя, побудували свої церкви і школи, створили свої політичні та громадські організації, пресу, двомовні курси для молоді. Під час першої світової війни понад 10,000 українців служили в канадській армії, але біля 5,000 перебували в ізольованих таборах, бо їх, як австрійських громадян, вважали ворогами Канади. Тоді були обмежені українські видання, припинено навчання української мови у двомовних школах і видано багато інших дискримінаційних приписів супроти українців.

Цю цікаву і рідкісну виставку буде показано також в інших містах Канади, зокрема в Монтреалю, Торонто, Вінніпеґу й Едмонтоні.

ВИСТАВКА ДЕРЕВОРИТІВ ЯКОВА ГНІЗДОВСЬКОГО

Світ Браєр, Вірджінія. — У неділю, 1-го квітня, від 4-ої до год. 6-ої по полудні, у галерії Вірджінія Сентер Творчого Мистецтва, відбудеться відкриття виставки мистецьких праць Якова Гніздовського, де й мовна буде зустрінутися із мистцем. Галерія, в якій знаходиться 60 дереворитів Я. Гніздовського, буде відкрита 7-го і 8-го квітня від 1-ої до 5-ої по полудні.

КОНФЕРЕНЦІЯ НТША

Ню Йорк, Н. Й. — Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА — філологічна секція влаштовує конференцію в суботу, 31-го березня ц. р., о год. 4-ій по полудні в Пластовому Домі при 144 2-га евеню. На порядку нарад: проф. д-р Лев — відкриття; д-р В. Верган — доповідь „Василь Щурат — публіцист"; д-р Л. Луців — „Шевченківський словник"; дискусія і підсумки; вступ вільний.

Кіссінджер підтримує САЛТ II

Вашінгтон. — Виступаючи минулої неділі, 25-го березня, на телевізійній програмі „Міт ди Пресс", колишній державний секретар Генрі Кіссінджер заявив, що хоча під сучасну пору вигляди на те, що Сенат ратифікує новий договір із Совєтським Союзом про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II) „дуже малі", то вважає, що якщо Білий Дім прикладе більше уваги поясненню важливости цього договору і посилить свою кампанію серед сенаторів обох політичних партій, то „зможе перебороти опозицію".

Кіссінджер, який був державним секретарем за президентур Ричарда Ніксона і Джеральда Форда, твердив, що САЛТ II конечний для запевнення світового миру і припинення перегонів в ділянці збросння. Він признав, що „ще існують деякі розбіжності" в поглядах ЗСА і СССР щодо цього договору, але надіється, що їх в скорому часі можна буде усунути.

Навіть якщо президент Джіммі Картер і совєтський лідер Леонід Брежнєв підписали б САЛТ II, то цей договір увійшов би в силу щойно після ратифікації його Сенатом ЗСА. Для ратифікації потрібно згоди двох третіх голосів членів цієї Палати Конгресу, тобто 67-ох із усіх 100 сенаторів. Спостерігачі заявляють, що під сучасну пору майже половина членів Сенату противиться САЛТ II, бо консервативні і поміркованi законодавці вважають, що договір спричиниться до послаблення оборонної спроможности ЗСА і що Совєтський Союз все одно нарушуватиме договір, а натомість ряд ліберальних сенаторів твердить, що САЛТ II не припинить перегонів в ділянці атомової зброї.

Минулого тижня речники Білого Дому, підкреслюючи конечність підписання САЛТ II, все таки зазначили, що треба ще додаткових переговорів із Москвою, зокрема відносно обмежень щодо модернізації совєтських ракет, як теж в справі встановлення точніше окресленних правил відносно взаємоперевірки.

До ЗСА прибуде додаткових 60,000 втікачів

Вашінгтон. — Генеральний прокуратор Ґріффін Белл минулого понеділка, 26-го березня, повідомив Конгрес, що плянує дозволити додатковим 60 тисячам втікачів із Совєтського Союзу та комуністичних країн Індокитаю прибути до Америки на протязі наступних 6 місяців.

Вказуючи, що дотеперішній іміграційний закон вигасає 30-го квітня, а Конгрес покищо не схвалив нового, в якому Білий Дім пропонує підвищити річну іміграційну квоту з теперішніх 17,400 осіб до 50,000 і надати Президентові право „в наглих випадках" допускати до ЗСА необмежену кількість втікачів, прокуратор Белл у листі до Юридичних комісій обох Палат Конгресу підкреслив, що змушений дозволити додатковим 25 тисячам втікачів із Совєтського Союзу, в більшості жидам, як теж 35 тисячам втікачів із В'єтнаму, Камбоджі та Лаосу прибути до Америки продовж наступного пів року.

У червні 1978-го року генеральний прокуратор Белл дозволив додатковим 12 тисячам втікачів із країн Східної Европи, в більшості жидам із СССР, поселитися в ЗСА, як теж 25 тисячам біженців з Індокитаю. Відтак в грудні минулого року він видав додаткові візи для 21,875 в'єтнамців, камбоджійців і лаосців.

Франція продала Москві комп'ютор, що його відмовились продати ЗСА

Москва/Париж. — Совєтське пресове агентство ТАСС у вівторок, 27-го березня, повідомило, що тому кілька днів підписано контракт із французькою фірмою в справі закупівлі комп'ютора, який подібний до американського комп'ютора „Юнівек", запляннований продаж якого, президент Джіммі Картер уневажнив у кінці липня 1978-го року.

ТАСС, інформуючи про контракт із французькою фірмою, повідомив, що десь у кінці цього року одержить перші частини до цього комп'ютора, якого пляную вживати під час літніх Олімпійських Ігриш, що проводитимуть у Москві в 1980-му році.

Недавно американські засоби масової інформації повідомляли, що Білий Дім „змінив свою гадку" і розпочав тайні переговори із совєтськими властями в справі продажу згаданого комп'ютора „Юнівек". Але виглядає, що ТАСС волів купити подібний комп'ютор у Франції. Це не означає, що ТАСС не закупить також американського комп'ютора „Юнівек", але про це покищо ще немає жадних підтверджених вісток.

Ряд коментаторів твердять, що рішення французької фірми продати комп'ютор ТАСС-ові і можливий продаж американського комп'ютора — це велика помилка, бо підкопує довір'я, що ЗСА та інші країни Заходу дійсно дбають про пошанування прав людини в цілому світі, включно із Совєтським Союзом. Крім того, спостерігачі твердять, що Захід „обдурює себе", коли вірить, що Совєтський Союз вживатиме ці складні інструменти тільки для „мирних цілей".

Генеральний секретар ОН виїхав до Західньої Німеччини

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — Пресове агентство Ройтерса інформує, що генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй д-р Курт Вальдгайм від'їхав в середу, 28-го березня ц. р., до Західньої Німеччини. Він плянує відбути розмови з канцлером західньонімецького уряду Гельмутом Шмідтом й іншими німецькими політичними діячами та відвідати західню частину Берліну, помимо совєтського застереження і протестів східньонімецького комуністичного уряду.

Головною метою поїздки Вальдгайма до Европи є справи економічної допомоги західньоевропейських країн, зокрема індустріяльно розвинених, економічно недорозвиненим країнам Африки й Азії. Крім того генеральний секретар ОН хотів добитися згоди, щоб німецькі військові частини служили у так званих мирових корпусах ОН, що йому до певної міри вдалося, бо, згідно з інформацією з Бонну, канцлер Шмідт погодився на пропозицію Вальдгайма, відійшовши тим самим від традиційної німецької політики абсолютної невтральности.

МОЛОДИЙ СОВЄТСЬКИЙ МОРЯК РОЗІРВАВ СЕБЕ БОМБОЮ В АМБАСАДІ ЗСА В МОСКВІ

Москва. — Пресове агентство Ассошієйтед Пресс інформує, що молодий совєтський моряк, який заявляв, увійшовши до американської амбасади в Москві, що він не любить „президента" Леоніда І. Брежнєва і бажає виїхати до З'єднаних Стейтів Америки, держав у страху працівників амбасади понад 8 годин часу, а опісля розірвав себе бомбою, як совєтська міліція, викликана амбасадором ЗСА Малколмом Туном, намагалася його ув'язнити.

Малколм Тун заявив опісля кореспондентам, що він дав дозвіл увійти совєтській міліції до приміщення амбасади ЗСА після того, як побачив, що життя службовиків і саме приміщення є загрожене духово незбалансованим моряком. Коротко після того совєтська поліція забрала тіло моряка і відвезла його амбулянсом нібито до шпиталю, але він був мертвий, як ствердили опісля лікарі.

Молодий моряк перейшов кордон совєтських „охоронців" американської амбасади о год. 2:30 по полудні в середу, 28-го березня ц. р., і заявив службовцям, що він дисидент і що він ненавидить Леоніда І. Брежнєва. Амбасадор Тун признався, що це незвичайна обставина, щоб совєтська поліція входила до приміщень американської амбасади, але підкреслив, що він дав її дозвіл на вхід. Спочатку совєтські поліційні речники намагалися переговорювати з моряком і старалися переконати його, щоб він добровільно покинув амбасаду. Коли це не допомагало, — ствердив пізніше амбасадор Тун, — він чув опісля удари, які могли походити з вистрілів пістоля. Вся ця драма закінчилась о год. 10:47 вечором.

Брежнєв знову захворів, відкладено візиту до СССР французького президента

Москва. — Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Совєтському Союзі Креґ Вітні інформує у числі газети з 28-го березня ц. р., що Леонід І. Брежнєв, генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, знову тяжко захворів і тому совєтські чинники, в узгідненні з французькою амбасадою в Москві, відклали приїзд президента Франції Валери Жіскара д'Естейна до Совєтського Союзу. Жіскар д'Естейн, як відомо, мав приїхати до СССР в четвер, 29-го березня на переговори з Брежнєвим й іншими совєтськими верховодами. Приїзд Жіскара відкладено теперь покищо на 3 тижні. У спільному совєтсько-французькому комунікаті говориться тільки про характер розмов, запляннованих вже раніше і про те, що дата приїзду президента Франції буде подана пізніше. Французьким дипломатам в Москві було сказано, що леонід Брежнєв, якому минуло 72 роки, захворів на грипу і перебуватиме якийсь час поза Москвою на лікуванні. Речники французької амбасади підтвердили, що Брежнєв мусить бути тяжко хворий, бо ніхто з дипломатів, ані з приїжджих гостей не бачив його вже кілька днів.

Очевидно, французи не дуже вдоволені таким зворотом справи, бо вістка про відкликання візити президента Жіскара д'Естейна була для них несподіванкою і вже поро́блено були необхідні заходи для візиту французької делеґації до СССР, а совєтська преса робила все можливе, щоб підготовити психологічну атмосферу для приїзду високого гостя. Три тижні пізніше, — кажуть французькі речники, — Брежнєв, якщо навіть видужає, матиме повні руки праці у зв'язку із скликанням Центрального Комітету КПСС, заповідженого на половину квітня ц. р. і підготовою до першої сесії так званого ляльквого совєтського парляменту, згідно Верховної Ради СССР десятого скликання. Обидві події вимагатимуть присутности Брежнєва і тоді французько-совєтським переговорам буде присвячено мінімальну увагу зі сторони урядових чинників і преси. Ходять також поголоски, що між Брежнєвим і Косигіним, який, як відомо, є головою Ради Міністрів СССР, існують різниці поглядів на деякі справи. Деякі західні політичні спостерігачі стверджують, що різниця поглядів між названими совєтськими верховодами існує вже здавна.

Стан здоров'я Брежнєва також є темою спекулятивних міркувань вже від років. Деякі познаки у поведінці Брежнєва дійсно вказують, що він не все може себе контролювати, помимо інтенсивних старань численних лікарів, які штучно підтримують його при допомозі медикаментів, головно під час публічних виступів. Минулого четверга, в часі телевізійного виступу Брежнєва і тайляндського прем'єр-міністра на совєтській телевізії, Брежнєв обняв гостя, хоч це підкреслюють кореспонденти, такий жест належиться тільки близьким приятелям Совєтського Союзу.

Познаки затяжної хвороби були зокрема помітні в Брежнєва в часі його відвідин Західньої Німеччини літом минулого року. Помимо спекуляцій на Кремлі покищо немає познак передачі влади в інші руки.

У зв'язку з відкладенням візити Жіскара д'Естейна до СССР у Вашінґтоні заставляються тепер, чи Брежнєв зможе приїхати до ЗСА для підписання договору САЛТ II. Багато політичних коментаторів думають, що скоріше президент Джіммі Картер поїде до Москви.

В Афганістані найменовано нового прем'єр-міністра

Ісламабад, Пакистан. — Правляча Революційна Рада Афганістану назначила міністра закордонних справ Гафізуллаха Аміна на становище прем'єр-міністра на місце Нура Мохаммеда Таракі, який задержав пост президента і міністра оборони.

Політичні спостерігачі уважають, що відсунення Таракі та обмеження його до церемоніяльних функцій безпосередньо пов'язане зі збройним повстанням мусулманських племен проти прокомуністичного режиму Афганістану. Як уже інформовано, мусулманські повстанці ще минулого тижня відтяли провінційну столицю Герат у західній частині Афганістану та поширили свою збройну активність на центральні й північносхідні провінції. Совєтський Союз значно збільшив збройну допомогу Афганістанові, присилаючи нових „дорадників". Уряд ЗСА остеріг СССР перед встряванням у внутрішні справи Афганістану, відкидаючи раніші обвинувачення Москви, що ЗСА та їх арабські союзники піддержують повстанський рух.

ПРАЦІВНИКИ КГБ ДВІЧІ ПОБИЛИ ПЕТРА ВІНСА — ТВЕРДИТЬ АНДРЕЙ САХАРОВ

Петро Вінс

Москва/Київ. — Пресове агентство Ройтерс, покликаючись на заяву академіка-дисидента Андрея Сахарова, інформує, що на протязі одного тижня чотири особи, які, на думку д-ра Сахарова, є працівниками КГБ, двічі побили Петра Вінса, члена Української Громадської Групи сприяння приміненню Гельсінкських угод.

Петро Вінс, якого недавно звільнено після однорічного ув'язнення за „паразитизм", — це 23-річний син далі ув'язненого баптистського пастора Георгія Вінса. Старшого Вінса совєтський суд в 1975-му році засудив на 5 років ув'язнення і 5 років заслання.

Щодо Петра Вінса, то д-р Сахаров повідомив, що у вівторок, 27-го березня, чотири особи, здогадно працівники КГБ, побили його в Києві на вулиці, як теж перестерегли, що йому та його рідні загрожує смерть.

Кілька днів раніше, — інформує д-р Сахаров, — ці самі чотири мужчини схопили Петра Вінса, вивезли його приблизно 40 миль поза Київ і жорстоко побили. Це сталося після того, як Вінс старався побачитися з урядовцями консуляту ЗСА.

Академік Сахаров рівночасно повідомив закордонних кореспондентів, що в середу, 4-го квітня, в Чернівцях, на Буковині, розпочнеться судова розправа над членом правозахисного руху Йосифом Зісельсом, якого совєтська влада заарештувала 8-го грудня минулого року.

Йосифа Зісельса, який є жидівського роду, судитимуть за „наклепи на совєтський лад".

У серпні 1976-го року в його помешканні в Чернівцях працівники КГБ сконфіскували три книжки, які, на думку совєтської прокуратури, мали „антисовєтський характер". Відтак у листопаді 1977-го року співпрацівники прокуратури перевели в його квартирі 12-годинний обшук, шукаючи ніби за „порнографічними матеріялами". Цих матеріялів не знайшли, але натомість сконфіскували Святе Письмо, твори визначних російських поетів, особисту кореспонденцію Зісельса з політичними в'язнями і зібрану ним картотеку українських політичних в'язнів, яких совєтська влада запроторила до психіятричних лікарень, т. зв. „психушок".

Також німців не випускають з СССР

Москва. — Пресові агентства інформують, що совєтські міліціянти і по цивільному зодягнені агенти КҐБ окружили і арештували трьох німців, які пробували демонструвати на Червоній площі з протестними написами на грудях і домаганням випустити їх із Совєтського Союзу. Демонстрантам однак не вдалось довго протестувати, бо їх змісця окружили міліціянти та агенти КГБ і арештували. Демонстрантами, як виявилось, були Фріда Плечко і її два сини — 16-річний Павло і 14-річний Артур.

Дисидентські джерела стверджують, що КҐБ особливо слідить за особами на Червоній площі і вже в зародку здушує всякі демонстрації і протиурядові виступи.

СССР і Китай погодились на врегулювання судноплавства

Токіо, Японія. — Пресові агентства інформують, що представники Совєтського Союзу і Китайської Народньої Республіки дійшли до згоди відносно судноплавства ріками у прикордонній смузі на совєтсько-китайському кордоні. Китайська сторона повідомила, що конференція, яка відбувалася у місцевості Благовєщенськ у Совєтському Союзі, закінчилась успішно. В повідомленні однак не подається жадних деталів договору. Говориться тільки, що переговори велися з перервами від 1951 року і що тепер совєтські і китайські кораблі зможуть без перешкод плавати ріками Амур і Уссури.

Деякі політичні коментатори зробили висновок, що цей дрібний договір може стати початком нав'язання совєтсько-китайських переговорів також в інших, зокрема економічних справах.

Лівія грозить Танзанії війною

Найробі, Кенія. — Президент Танзанії Джуліюс Н'єрере заявив у вівторок, 27-го березня, що Лівія грозить його країні виповідженням війни, якщо танзанійські війська не відступлять з території Уганди за 24-ох годин.

Від початку конфлікту поміж Угандою і Танзанією у жовтні минулого року, Лівія постійно постачає зброю і війська Уганді, стараючись вдержати при владі уряд президента Іді Аміна. Минулого січня президент Лівії Муаммар ель-Каддафі запропонував посередництво у конфлікті, але Танзанія його відкинула. З того часу Лівія сильно збільшила свою допомогу Уганді, постійно погрожуючи Танзанії.

Опрокидуючи погрози Лівії, президент Н'єрере заявив, що Танзанія боронитиме безпеку „проти всіх, які тій безпеці загрожують".

Конфлікт поміж цими двома африканськими країнами почався 3-го жовтня минулого року, коли війська Уганди повели інвазію на північнозахідню частину Танзанії з метою приєднання цих територій до Уганди. Танзанійці не тільки відбили атаку, але й повели офензивну акцію та продерлись вглиб території Уганди на 30 миль від столичного міста Кампалі. Танзанійцям допомагають угандські повстанці, які є проти режиму Аміна і стримують до його повалення.

Політичні спостерігачі твердять, що Амін утік з Кампалі до своєї приватної резиденції біля Ентебе, побоюючись перевороту, бо деякі військовики бажають замирення з Танзанією.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно): Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії).

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Єгипетсько-ізраїльське замирення

,,Мир вам, шалом, салам навіки'', — заявив ізраїльський прем'єр-міністер Менахем Бегін минулого понеділка після підписання історичного мирного договору між його державою та Єгиптом, запеклими ворогами впродовж більше ніж 30 років, додаючи, що ,,сьогодні проголошуємо нашим та іншим народам, що більше не буде війни, більше не буде кровопролиття''.

Єгипетський президент Анвар ель-Садат теж тоді заявив: ,,Нехай більше не буде воєн і кровопролиття між арабами та ізраїльтянами''.

Вислови цих двох провідників країн Близького Сходу — це надії і сподівання всіх миролюбних народів і людей, бо скільки то жертв понесли араби та ізраїльтяни протягом останніх трьох десятиріч!

Однак, обидва згадані державні мужі, як теж президент Джіммі Картер, якого Садат назвав ,,людиною, яка доконала це чудо'', тобто спричинилася до підписання мирного договору, добре розуміють, що ізраїльсько-єгипетський договір — це тільки перший крок до загального замирення на Близькому Сході. Не тільки більшість арабських країн покищо чинить опір встановленню мирних відносин між Ізраїлем та Єгиптом, але навіть між цими двома країнами, як зазначив президент Картер, далі існують розбіжності в поглядах, і тому, за словами президента Картера: ,,Ми не маємо ілюзій. Ми надіємося, мріємо і молимося — це правда, але не маємо ілюзій''.

Слова Президента віддзеркалюють дійсну ситуацію. Мирний договір між Ізраїлем та Єгиптом підписано, але осталося ще багато важливих проблем. Уже того самого дня, коли Бегін, Садат і Картер висловили сподівання, що більше не буде кровопролиття, в кількох містах і містечках Ізраїля вибухнули бомби, якими палестинські араби не тільки вбили і поранили кільканадцять ізраїльтян, але теж недвозначно вказали, що на Близькому Сході не дійде до загального замирення, аж поки не буде задовільно розв'язана проблема палестинців і їхніх земель, які тепер находяться під окупацією Ізраїля.

Це дуже важке завдання і навряд чи вдасться в близькому майбутньому знайти задовільнюючу розв'язку, але тим не менше її треба шукати і для цієї мети прикладати всіх зусиль. Однаке для осягнення її треба не тільки доброї волі, але і готовости всіх зацікавлених миром країн погодитися на компроміси.

Власне тут виринає головна проблема. Ряд арабських країн із різних причин противиться замиренню з Ізраїлем. Однак, їхнє наставлення напевно не було б таке безкомпромісове, якщо їх не під'юджував би Совєтський Союз, який, разом з Америкою, є співпредсідником Женевської конференції, завданням якої є довести до загального замирення на Близькому Сході. Проте, ,,миролюбний'' Совєтський Союз фактично не хоче миру в тій дуже важливій під стратегічним та економічним оглядом частині світу. Москва знає, що тільки серед напруженої і воєнної атмосфери вона зможе поширити свої впливи і здійснити свої імперіялістичні пляни. А та частина світу дуже важлива з уваги на Суеський канал, який сполучає Середземне море з Індійським океаном, і на пребагаті нафтові поля. Совєтський Союз вже здобув важливі впливи в Сирії, Іраку, Південному Ємені, Етіопії та Афганістані і старається поширити їх теж на Іран, а замирення між Ізраїлем та арабським світом перешкодило б Москві здійснити свої імперіялістичні пляни.

Треба надіятися, що ті арабські країни, які покищо відмовляються приєднатися до ізраїльсько-єгипетського замирення, зрозуміють дійсні пляни Совєтського Союзу і відмовляться допомагати Москві здійснити їх.

Я. Гайвас

МЕЖОВИЙ СТОВП

[1]

Підписання мирового договору між Єгиптом, що його репрезентує президент Садат і Ізраїлем, репрезентантом якого є прем'єр Бегін, стане без сумніву межовим каменем між тим, що було і тим, що буде в басейні східньої частини Середземного моря. Минувся час маневрів, дипломатичних заходів і крутійств, прийшов час проби волі, нервів, нарешті фізичної сили противлежних таборів. Яка буде відповідь інших арабських країн? Відповідь большевиків? Що далі робитимуть ті дві держави, які цей договір підписали? Покищо закон дії у їхніх руках. Вони мають ініціятиву і як від залежить більше, як від будь-якого іншого чинника. Треба сподіватися, що коли вони, а зокрема Єгипет, зважилися на такий оспорюваний акт, то мусіли мати для цього поважні причини й мали такі пляни, які оправдували рискування усіма можливими небезпеками, що з підписання цього миру можуть виникнути.

мислам червоного Кремлю, мусіли перейти до нелегких протизаходів. Один з них, початковим, але одночасно і основним є єгипетсько-ізраїльський мир.

Проти цього миру — могутні сили світу. Не лише велике арабське число і ще більші пристрасті, але за ними велика сила СССР. Ми свідками особливого, непридорного союзу: войовничого безбожництва з войовничим ісламізмом, наступаючого російського імперіялізму з жертвами того наступу. Дивним дивом арабським лідерам нічого не говорить доля їхніх ісламських і племінних братів в Азії, яких поневолювала царська, а тепер червона Росія. Вони сліпі на це, бо Ізраїль і гострий антисемітизм густою заслоною закриває їм усе інше в світі.

Упадок дотеперішньої системи в Ірані ще й тому пособив підписанню ізраїльсько-єгипетського мирового договору, що він зaабсорбував величезні большевицькі енергії й увагу. Іран — давній напрям натиску Росії. Тепер же події у ній можуть не лише перелитися своїми наслідками за большевицький кордон, але можуть також створити неповторні нагоди для большевиків. Чи вони прийдуть, чи ні, але треба бути готовим.

Дещо про причини

Після упадку перського шаха і його режиму стало ясно, що на Близькому і Середньому сході вже не багато часу залишилося для протизаходів з боку тих, що смертельно загрожені російським імперіялізмом і большевизмом. Якщо, очевидно, хочеться врятувати цей преважливий не лише під оглядом величезних нафто-енергетичних засобів, але в не меншій мірі важливий під геополітичним і стратегічним оглядом терен. Можливо, але це тільки далека можливість і малоправдоподібність, що недавня революція в Ірані, яка в цьому моменті під керівництвом ,,святця'' Аятолі Хомейні, стала під кожним оглядом контрреволюцією, віднайде себе і Іран вийде на шлях всебічного національного відродження, що гасла революційного націоналізму переплетені зі здоровими виявами ісляму не лише перетворять її в непроходиму перешкоду для большевицького імперіялізму, але навіть розвинуться до ролі носія нових ідей і нових зрушень за північною межею, у СССР, точніше в середньо-азійському просторі СССР. Для цього є всі об'єктивні дані. Та самі об'єктивні умови не творять великих зворотів в історії. Для цього треба відповідних людей і концепцій. І тому про таку можливість можна у відношенні до дальшого розвитку подій у Ірані говорити тільки як про одну з найдальших можливостей.

І тому діячі західнього світу, всі ті, які не хочуть підпорядкуватися за-

Те саме відноситься до Китаю. Мільйон совєтських бійців, наймодерніша зброя на північному кордоні Китаю давала б вигляди на великі успіхи. Нагодою була китайська збройна інтервенція у В'єтнамі. Москва союзним договором із В'єтнамом була зобов'язана до виступу проти Китаю, бо ж цей договір взаємної допомоги між Росією і В'єтнамом був пов'язаний саме з такою евентуальністю. Але пов'язатися в такій ситуації війною з Китаєм, це значило обмежити свої можливості ініціятиви на інших фронтах... А до того ж ті червоні китайці показали, що вони вміють встояти і битися навіть в обличчі найбільшої переваги, що мало місце в часі війни з американцями в Кореї. Значить, большевицька Росія знайшлася наслідком своїх великих помилок, поповнених протягом довгих років, в ситуації, коли вона серед розгортання свого наступу на різних відтинках, опинилася перед зовсім несподіваними загрозами. Це й створювало додаткові сприяючі ізраїльсько-єгипетському сепаратному мирові передумови.

[Продовження буде]

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Михайло Ільків

ЕКОНОМІЧНІ ПЕРСПЕКТИВИ В 1979 РОЦІ

Господарський поступ і стабільність в ЗСА стимулюють економіку інших країн. Тому справи економічних перспектив в цьому році цікавлять кожну працюючу людину, не тільки цієї, але також країн на інших континентах. Дослідники економічних справ висловлюють багато різних коментарів про ці справи, одначе ніхто не робить конкретних висновків. Економісти теперішньої адміністрації у Вашінгтоні не передбачають скорої рецесії, вони переконані, що інфляція буде під контролею і становитиме 7 відсотків в цьому році, тому немає причин до паніки. Економісти приватних підприємств, також не твердять що буде рецесія, натомість наголошують хвилеве сповільнення продукції в перших кварталах 1979 року. З цього виходить, що немає конкретної концепції в обидвох господарських секторах країни, як буде розвиватися економіка в цьому році. Ситуація цікава, тому варто коротко передискутувати причини до згаданих двох різних поглядів в господарських справах. Дискусія в спірних справах є найліпшим арбітром, і служить оздоровленню та поліпшенню ситуації, ніколи навпаки.

До здорових показників в народному господарстві країни належить зачислити гуртову продукцію як цілість, що повинна збільшитися на біля 2,9 відсотка в 1979 році в порівнянні до минулого фіскального року. Повної продукції або принаймеше деяких її родів вимагатимуть нові запотребування для азійських і африканських ринків. З тої причини вважається зменшення гуртової продукції в початку цього року не як рецесійну справу, тому що продукція як цілість не дає до того причини. І це мабуть є той оптимізм в господарських справах, або інакше кажучи, переконання дослідників господарських проблем, що все є добре і не має потреби боятися про застій в народному господарстві та збільшення безробіття. Не менше важним господарським показником є також майже незамітні ощадности інвентурних товарів. Ця остання справа є дуже чуйна на рецесію, перед якою звичайно продуценти і комерсанти магазинують товарі з метою їх перепродажі по вищих цінах в часі рецесії. Одначе зараз таких познак немає. З інших додатних познак економіки — це те, що дохід на одиницю зріс в порівнянні до минулих років. Автомобільна і будівельна промисловости хвилево сповільнюються, одначе запотребування на доми і кредитові можливості можуть ці промисловости вдержати активними. Нові ринки збуту поліпшать міжнародну торгівлю, головно

в двох останніх кварталах цього року.

Мимо того, що народне господарство країни реклямує здорові показники, то все таки сповільнення господарського поступу можна сподіватися на протязі кількох місяців цього року. Розглянемо ці справи коротко хоч би тому, що з двох різних думок цікавіші висновки. Урядові статистичні дані не передбачають сповільнення в продукції в перших кварталах цього року, тоді коли приватні показники передбачають якщо не рецесію на довший час, то сповільнення продукції, що триватиме короткий час. Якщо б з будьяких причин так сталося, то така ситуація збільшить безробіття до приблизно 7 відсотків. Безробіття причиниться до зменшення закупів, і так одна справа викликатиме другу. До зменшення консумційних видатків причиняється також постійний зріст цін на товари першої потреби і високі податки. Надмірна скількість гроша в обороті зменшує його закупну вартість, а також погіршує господарську ситуацію. Отже, щоби вирівняти різницю поміж зниженням цінности гроша і його закупною силою треба було збільшити число працюючих. Збільшення видатків причинилося також до зменшення ощадностей, що дорівнюють 5,1 відсотка, і сплачування кредитів в порівнянні до минулих років.

Серед інших справ треба згадати підвишку цін на нафтові вироби, що вимагають більшої фінансової рубрики в бюджетах підприємств, а це знову підвищує ціни на товари. Отже засоби енергії, світла, тепла вимагатимуть постійного збільшування коштів. Підсумовуючи тих кілька від'ємних думок в економіці країни, можна зробити висновок, що найбільш покривджений з того всього виходить робітник з його 7 відсотковим стандартним підвищенням заробітної платні, яка повинна б рівнятися зростові інфляції. На ділі інфляція теоретично зросла на 10 відсотків, а практично подвоїлася, отже зі стандартом вийшло подібно як та приповідка каже ,,обіцяв пан кожух-тепле його слово''. Контроля повинна б була охоплювати не тільки заробітні платні, але також інші господарські ділянки. Мимо різних поглядів про господарські проблеми країни, в загальному є переконання, що економіка буде зростати в 1979 році. Можливо, що в не такому скорому темпі як повинна б і це мабуть є причиною, що рецесія не перебачена на довший час, і тому не матимемо впливу на господарське сповільнення країни. Натомість, якщо рецесії не буде, а інфляція буде зростати, тоді стан-

(Закінчення на стор. 3)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ЗАБЕЗПЕЧЕНЕВА ТЕРМІНОЛОГІЯ

Усі Відділи УНСоюзу, їхні секретарі, а також і члени вже знають, що Головний Уряд Українського Народного Союзу покликав спеціяльну Реорганізаційну Комісію для устійнення і виготовлення рекомендацій, які зміни треба впровадити в наших організаційних методах.

Згадана Комісія дуже поважно застановляється над тим, щоб впровадити в УНСоюзі професійних продавців забезпечення, які були б обзнайомлені з усіми родами забезпечення та методами їхнього продажу. Ними повинні бути висококваліфіковані і добре вишколені особи, які мали б доступ до молодих американських українців, та які мали б обов'язок переконувати їх про користі, що їх дає членство в Українському Народному Союзі.

Впровадження таких професійних сил у ніякій мірі не зменшить у нашій організаційній системі важливости відділових секретарів та обласних організаторів. Саме тому, Організаційний Відділ УНСоюзу плянує влаштувати курси для секретарів і організаторів, щоб поглибити їхнє знання про забезпечення на навчити методів, яких треба вживати, щоб переконати проспекта набути забезпечення.

Перед тим, заки секретарі, організатори і члени зможуть узяти участь в таких курсах, вони мусять познайомитися із усіма аспектами забезпечення. Тому найперше застановімся над родами забезпечення, які є доступні для наших членів.

Перед тим, заки розглядатимемо роди забезпечення, що їх можна набути в УНСоюзі, мусимо познайомитися із термінологією, що її вживається в забезпеченевій ділянці. Тож познайомімся з наступними термінами:

1. ГРАМОТА — договір забезпечення між членом і Українським Народним Союзом, у якому є подані всі права і обов'язки обох сторін. Комерційні забезпеченеві установи називають її полісою.

2. ЗАБЕЗПЕЧЕНИЙ — член, який набув забезпеченеву грамоту в Українському Народному Союзі.

3. ВКЛАДКА — сума, яку платиться річно за грамоту. Вкладка може бути платна місячно, квартально, піврічно або річно. УНСоюз числить дешевше річно вкладку, даючи змогу членові заощадити на адміністраційних коштах.

4. СПАДКОЄМЕЦЬ — особа, якій член призначив на грамоті виплатити повну суму забезпечення на випадок смерти забезпеченого члена.

5. АЛЬТЕРНАТИВНИЙ СПАДКОЄМЕЦЬ — особа, названа у грамоті забезпеченого, яка мала б одержати виплату у випадку, коли перший спадкоємець, названий у грамоті, помре скорше, як забезпечений член.

6. ДИВІДЕНДА — частинний зворот вкладки, що її виплачує УНСоюз членові. Іншими словами, це частина прибутків УНСоюзу, що він дає їх членам у формі дивіденди.

7. ПОВНА СУМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ — сума, подана на грамоті, що її зобов'язався УНСоюз виплатити повністю в дату дозріння грамоти, або у випадку смерти забезпеченого.

8. ПРОВОЛОКА (гарантія важливости грамоти на додаткових 31 днів) — член може спізнитися з плаченням вкладок на час не довше, як 31 день і це спізнення не позбавляє грамоту її повної важливости. Після того часу, УНСоюз має право суспендувати такого члена за неплачення вкладок.

9. ДОЗРІВАННЯ ГРАМОТИ — час, коли повна сума забезпечення є належна до виплати.

10. ВАРТІСТЬ ГРОШОВОГО ЗВОРОТУ — сума грошей, що її одержить член, коли передчасно уневажнить свою грамоту.

11. ДОДАТКОВЕ ПОДВІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ — додатковий договір до грамоти, який можна набути за окрему малу вкладку. Цей договір запевняє виплату подвійної суми грамоти тоді, коли забезпечений помре внаслідок нещасливого випадку.

12. ВИЗНАЧЕНА ПОСТІЙНА ВКЛАДКА — всі роди забезпеченевих грамот УНСоюзу мають визначену постійну однакову вкладку на ввесь означений час її плачення за дану грамоту. Кошт забезпечення є поділений рівномірно на цілий протяг часу плачення вкладок.

13. ВПОВНІ ВИПЛАЧЕНІ ГРАМОТИ — грамоти забезпечення, за які член повністю заплатив вкладки. Ця повна сума забезпечення може бути виплачена тільки по смерті члена.

Виплачені грамоти мають грошову вартість, якою член може користуватися, тобто вибрати грошовий зворот, чи затягнути від УНСоюзу позичку за дуже малі відсотки (під цю пору 4 відсотки річно).

Ці грамоти треба відрізнити від вивинуваних грамот, яких повна сума забезпечення є платна членові в означеному часі.

14. ПОЗИЧКА НА ПІДКЛАД ГРАМОТИ — член може затягнути низьковідсоткову позичку від УНСоюзу до висоти вартости грошового звороту його грамоти, яка є гарантією цієї позички. Не звернена позичка з відсотками буде кожночасно відрахована при виплаті грамоти.

15. ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ПЛАЧЕННЯ ВКЛАДОК — додатковий договір до грамоти, який за малу додаткову вкладку у випадку смерти платника звільняє члена від плачення вкладок до 21-го року його життя, або до часу раншої виплати грамоти (забезпечення платника). Тепер, коли ви познайомилися з повищою термінологією, ви готові до обговорювання наступних основних родів життьового забезпечення:

ЧАСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Часове забезпечення запевняє спадкоємцеві виплату повної суми забезпечення по смерті члена, якщо вона наступить в часі п'ятьох, зглядно десятьох років важливости грамоти. Коли в тому часі забезпечений не помре, він не одержує ніякого звороту. На цій грамоті не нагромаджується грошова резерва і тому її вкладки є найнижчі. Ця грамота не дає можливости ощаджування, вона дає тільки забезпечення. У віці 30 років за забезпечення в тій клясі на суму $10,000

(Закінчення на стор. 4)

о. Семен Гаюк

ДЕЩО З ІСТОРІЇ УАПЦ

КОНЕЧНІ ЗАУВАЖЕННЯ ДО ОДНИХ

[5]

Дещо пізніше ця московсько-большевицька кара кинена на вл. Полікарпа була поширена на ввесь український єпископат та взагалі на всю УАПЦ. Та чого ж іншого можна було сподіватися від наших відвічних ворогів та поневолювачів?

Звичайно, українські віруючі маси з обуренням відкинули усі ці нікчемні московські випади. Ні один свідомий українець не визнавав і не визнає усіх цих заборон і проклять кинених совєтським митрополитом на митрополита Полікарпа та на всю Українську Автокефальну Православну Церкву.

У Совєтському Союзі, в цій країні тотального поневолення, УАПЦ була знищена ще раз брутальною силою вже після закінчення Другої світової війни і тішитися з приводу цього знищення може тільки ворог українського народу.

Щоб підсилити свої випади проти УАПЦ, автор ,,Спогадів'' пригадує Собор Єпископів в м. Пінську в першій половині лютого 1942 року, коли було вирішено приймати всіх відділих священиків з першої формації УАПЦ ,,в сущому сані''.

Крім узурпаторських заборон совєтського митр. Сергія ще й цей акт Собору Єпископів у Пінську спричинився до того, як твердить автор, що Українська Церква, мовляв, ,,перестала бути Церквою, а стала лише церковною організацією'' (стор. 164).

Як відомо, Собор Єпископів у Пінську відбувся в першій половині лютого 1942 року і тоді вирішився можливість для остаточного самоопреділення УАПЦ в незалежну

помісну Церкву зі своєю власною канонічною ієрархією, а безпідставні заборони совєтського митр. Сергія наступили щойно 28-го березня 1942 року, тобто після проголошення незалежного існування Української Церкви. І тому заборона совєтського митр. Сергія у відношенні до митр. Полікарпа та всієї УАПЦ не може вважатися канонічною. Вона суперечить всім церковним канонам, бо має на меті не справи церковного правопорядку, а виключно найогиднішої справи московсько-большевицької політики.

Щождо рішення Собору Єпископів у Пінську приймати священиків з першої формації УАПЦ ,,в сущому сані'', то немає найменшого сумніву, що це рішення було подиктоване не тільки практичними церковними вимогами, але й високими міркуваннями християнської любови і милосердя до тих собратій у Христі, що тяжко потерпіли в часі большевицького гоніння. Зрештою, практика Вселенської Церкви допускала прийняття в сущому сані навіть єретиків, а чейже ці відділі священики з першої формації УАПЦ — єретиками не були. Тільки москалі та всякого роду їхні прихвостні, всупереч здоровому глуздові, можуть твердити протилежне.

Все це є справи поверхспівстолітньої давности, і, здавалося б, повинні були давно втратити на своїй актуальності, тим більше, що з УАПЦ, після закінчення війни, московські комуністи розправилися дуже скоро своїми жорстокими катівськими методами. Однак їх постійно турбує та непримена для них дійсність, що у вільному світі живе і діє УАПЦ, виявляючи при тім не абияку динамічну силу.

Перш за все, всіми їм доступними засобами совєтська влада намагалася розбити єдність УАПЦ, підривати авторитет вищого церковного проводу, дискредитувати чолових українських ієрархів: митр. Полікарпа, арх. Ніканора, арх. Мстислава та інших. Очорнювали вони багатьох священиків, які в Україні були активними в боротьбі за українську церкву, і через це очорнювання зводили з ними свої порахунки, що їм вповні й вдавалося завдяки інертности нашого суспільства.

Пригадаймо цілі томи різних памфлетів, в яких очорнювалось усю українську еміграцію і одночасно Українську Католицьку Церкву, Українську Автокефальну Церкву. Пригадаймо численні писання по большевицьких газетах і журналах, випади по київському радіо, чи навіть повінь усіляких машинописів, що в сотнях примірників розповсюджувались з певною метою серед наших людей.

А оце слідом за тим усім виходить у світ і книжка ,,Спогадів'' о. Сагайдаківського, яка переслідує ту саму мету, що й всі попередні большевицькі видання, яко мога сильніше здискредитувати всю УАПЦ та увесь церковний провід.

В підмогу собі він долучає і якогось проф. Садиленка, видаючи своїм коштом його брошуру п'ять років по смерти автора та супроводивши її своїми власними додатками, з очорненням заслужених українських ієрархів. Як виходить з передмови о. Сагайдаківського до памфлету Садиленка, останній дуже боявся опублікувати цей наклепницький памфлет за свого життя, побоюючись оправданого остракізму зі сторони українського суспільства. Цього вповні заслуженого остракізму не побоявся о. Сагайдаківський, який накоївши багато лиха серед українців, ще заздалегідь перед виданням своїх спогадів опинився в лоні Російської Православної Церкви в Америці.

Мимоволі постає питання: чому о. Сагайдаківський не видав цих спогадів мовою тієї Церкви, в якій він служить? Робить він це свідомо і видає свої ,,Спогади'' українською мовою, щоб мати кращий доступ до українського читача взагалі, а до віруючих православних українців зокрема, щоб порушити їх душевний спокій, а, може, навіть деяких слабодухів захитати в їх любові та відданости Українській Православній Церкві.

Слова Спасителя про спокусника, який намагається ,,спокусити одного з малих цих'' з усіми євангельськими санкціями (Лк. 17,2) вповні можуть бути застосовані в даному випадку і до о. Сагайдаківського.

6. Діяльність о. Сагайдаківського у вільному світі

Після закінчення війни автор майже вісім місяців перебуває на теренах, що підпали під контролю большевицької влади, і немов за добрих часів подорожує собі по цих теренах, а пізніше разом з добродійкою перебирається на Захід, щоб з'єднатися зі своїми синами.

З наладнанням церковного життя в таборах переміщених осіб, о. Сагайдаківський, з благословення митрополита Полікарпа, служить для православних українців. Але пізніше, почувши під ногами ґрунт, він зриває з митр. Полікарпом та переходить в юрисдикцію митр. Іларіона, що в той час перебував в Швайцарії, але вже оформлював свій виїзд до Канади. Одначе не в характері о. Сагайдаківського було вийти з юрисдикції митр. Полікарпа спокійно, без всяких ексцесів, щоб заощадити здоров'я собі і іншим. Він з місця починає заїлу боротьбу зі своїми вчорашніми собратами — душпастирями та вірними, що були в складі УАПЦеркви. Згуртувавши біля себе двох чи трьох священиків явно промосковської орієнтації та невеличку групу таких же вірних, він організовує не окрему парафію, але ціле окреме Церковне Управління і почина́є діти ніби в обороні церковних канонів, а в дійсності для розбиття та послаблення УАПЦ.

[Продовження буде]

* БЕРЕЗЕНЬ — МІСЯЦЬ КНИЖКИ! *

ЕКОНОМІЧНІ ПЕРСПЕКТИВИ...

(Закінчення зі стор. 2)

дарт на заробітні платні і звишка цін на товарі першої потреби погіршуватимуть господарську ситуацію. Не без того, що відсоткова стопа також буде зростати і все це разом може привести до поганих наслідків. Але, тому що президентські вибори недалеко, можна надіятися, що теперішня адміністрація старатиметься вдержати економіку активною, навіть шляхом зменшення податків чи збільшення, бюджетового дефіциту, замість його збалянсувати. Мимо додатних чи від'ємних сторін в економіці, то про справу рецесії появляються дуже скромні коментарі, і майже ніде не друкуються великими буквами.

У тому часі багато справ може змінитися, а економіка країни буде дальше розвиватися своїм нормальним руслом, схоплюючи під контролю всі необхідні проблеми господарської ділянки. Про сильну економіку країни висловився також Президент у своєму зверненні до народу в січні цього року, наголошуючи потребу шукання нових основ для миру і господарського поступу в світі.

Поєднання двох „Рідних Шкіл" у Ню Гейвені

Незвичайно радісною новиною для усіх громадян Ню Гейвену стало проголошення загальних зборів батьків, що дві „Рідні Школи", а це школа церкви Арх. Михаїла та школа ім. Митр. А. Шептицького поєдналися разом, щоб скріпити виховно - навчальний процес та уможливити всім дітям численно і громадно навчитись рідної мови і культури.

Щоб перевести це діло постала ініціятивна група молодих батьків, до якої увійшли: Люба Ґілдей, Ярослав Зінич, Вол. Березовський, Мирон Мельник та Михайло Ліпцан. Дня 24-го вересня м. р. скликано нараду всіх батьків, що посилають дітей до садка і школи, на яких обговорено справу організації „Рідної Школи", та її діяльности на майбутнє. Після речевих дискусій та обговорення нових завдань школи, одноголосно проголосовано, що на терені Ню Гейвену відтепер діятиме тільки одна „Українська Рідна Школа". Для дальшого зреалізування, а саме приготовання статуту та технічних методів переведення поєднання, залишено цю ініціятивну групу, надавши їй права тимчасової управи.

Після місячних приготувань комітет скликав 5-го листопада другу нараду, не тільки зацікавлених у цій справі батьків, але також всього громадянського активу, щоб змогти спільно приймити принципові точки для поєднання. Після живої дискусії, яка в загальному сприяла атмосфері позитивного поєднання, прийнято всі пропозиції, пов'язані з роботою школи, назначуючи Яр. Зінича, головою Комітету, М. Мельника, заступником голови, Вол. Березовського та Мих. Ліпцана, секретарями, а Любу Ґілдей, касиром. Рішено при цьому кооптували по одному членові із попередніх шкіл, а це Романа Попеля та Романа Куця. У наступних тижнях відбуто ряд засідань, запросивши на них також учителів, що зобов'язалися довести злуку учнів по клясам, опрацювати відповідні програми та поділ зайнять. Велику допомогу в цій акції виявив колишній парох о. монс. М. Мищишин та його наслідник о. Р. Ґолемба.

Дня 3-го грудня скликано вже загальні збори всіх батьків із великою участю зацікавлених у цій справі активістів-громадян, та на них детально обговорено пляни праці окремих комісій, щоб ефективно наладнати всю роботу та зреалізували виховно-навчальний процес. Головною точкою зборів була дискусія над правильником Батьківського комітету. Ділово обговорено окремі точки правильника та запропоновано зладити його остаточну редакцію двома мовами, щоб вже наступні загальні збори батьків могли його затвердити.

Правильне навчання заналося із початком другого півріччя, а в міжчасі школа провела виставку св. Миколая, спільну коляду для придбання матеріяльних фондів і Традиційну Маланку, що відбулася 13-го січня в церковній залі церкви Арх. Михаїла.

Діонізія Брочинська

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Шевченківські роковини в Гартфорді

У неділю, 11-го березня, 1979 року гартфордська громада врочисто вшанувала великого Пророка України Тараса Г. Шевченка. Святочну Академію, яка відбулася в Українському Народному Домі підготовано Українською Парафіяльною Школою під протекторатом Відділу УККА. О год. 4-ій по полудні відбулася святочна церемонія, при вщерть виповненій залі українським громадянством і молоддю.

Вступне слово виголосив директор Парафіяльної Школи д-р Осип Теслюк, привітавши наше духовенство і всіх учасників свята. Він теж підкреслив велич і Шевченківську невмирущу славу, яка безперебійно була і є джерелом національної духовости українського народу.

Святочну програму започатковано Шевченковим Заповітом і „Зацвіла в долині" сл. Т. Ш., муз. А. Филипенка, у виконанні Шкільного Хору всіх кляс під диригентурою інж. Александра Пришляка. На тлі хору Наталка Бистряник віддеклямувала „Учітеся, брати мої" і В. Сивенька — „Поклін Тарасові".

Святочне слово виголосила учениця 11-ої кляси Світляна Волошко. Добре опрацьований реферат та дзвінка, чиста українська мова зробила помітне враження на слухачів, защо ввічлива публіка нагородила доповідачку рясними оплесками.

У дальшій програмі слідували наступні деклямації: „На Великдень" — Реня Провост, „Садок вишневий" — Н. Печенюк, „Наш отаман Гамалія" — Й. Лучка, „Мені тринадцятий минало" — С. Лучкань, „Портрет Тараса Шевченка" — А. Гринь, „В нас сьогодні" — В. Зінич — Д. Платош, „Холодне сонце" — Я. Грицишин, „І досі сниться" — М. Вичинскас.

Співучий гурток 5-ої, 6-ої, 7-ої кляс відспівав дві пісні „Ой три шляхи" муз. А. Гнатишин і „На базарі".

У дальшому продовжувалися деклямації „Слава Кобзареві" — Д. Гарасим'як і С. Гаврилюк, „Тече вода з-під явора" — П. Зборовська і Н. Южин та Н. Сиротюк, „Кобзар" — М. Зінич, „Мені однаково" — П. Рудик, „Лічу в неволі" — А. Глух, „Світанок" — М. Глух, „Розрита могила" — Л. Фаль, „Сонце заходить" — Р. Перун. Рецитація 7 і 8 кляси „Вибір гетьмана". „До Основ'яненка" — М. Вишневська, „Тарасова ніч" — І. Блюс і М. Рудик та П. Зелез, „Семен Палій" — Т. Кузьо, „Княжна" — Є. Дубік, „У нашім раї на землі" — М. Колінська, „Іржавець" — А. Гарасимяк.

У передкінцевій точці Шкільний Хор відспівав такі пісні: „Думи мої", муз. Я. Степовий, „Наш отаман Гамалія" — муз. А. Гнатишин, „Зоре моя вечірняя" — муз. Я. Степовий, „Якби мені черевички" — обр. Є. Козак і „На городі пастернак" — муз. А. Гнатишин.

Відспіванням українського національного гимну „Ще не вмерла Україна" закінчено це багате в програму Шевченківське Свято.

П. Ш.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Новий лікар Андрій Івасівка

Д-р Андрій Івасівка

Андрій Аскольд Івасівка, народжений 30-го липня 1948 року в Гогенемсі, Австрія, промувався на д-ра медицини в червні 1978 року у Мадриді. Він син Михайла, колишнього адміністратора і актора Львівського Оперного Театру і Ольги Ковальчук-Івасівки, абсольвентки балетної школи при Київській Опері, під цю пору хореограф і режисер Студії Л. Крушельницької в Ню Йорку.

Андрій закінчив початкову школу в Буенос Айресі, середню школу і 2 роки коледжу в Ню Йорку, а медичні студії в Мадриді, Еспанія. Крім студійної праці — він працює в українській громаді, належить до загону „Червона Калина" і до парохії св. Юра в Ню Йорку. В Мадриді він є активним членом українських громадських організацій і координатором українських студентських організацій в Еспанії.

Під цю пору приготовлявся до ECFM і по складенню іспиту повернеться до Ню Йорку, де буде відбувати резиденцію загальної практики.

Д-р Андрій Івасівка одружений з українкою, народженою в Еспанії.

Н. Н.

Повідомляємо Рідню, Приятелів і Знайомих, що в п'ятницю 23 березня 1979 р. відійшов у Вічність на 80-му році трудолюбного життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ТЕСТЬ і ДІДУНЬО

бл. п. ВОЛОДИМИР ВОВЧКО-КУЛЬЧИЦЬКИЙ

бувший професор Української Гімназії ім. Івана Франка в Дрогобичі, Україна

Похорон відбувся 26-го березня, з церкви Пресвятої Родини у Вашінгтоні, Д. К. Тлінні останки спочили на Rock Creek Cemetery в тому ж місті.

В глибокому смутку:

Дружина — ЗИНОВІЯ
Дочка — ЛІДІЯ з мужем МІЛТОНОМ ҐІФФЛЕР
Внук — ОСИП
Ближча і дальша Родина в ЗСА і в Україні

П О Д Я К А

З волі Всевишнього відійшов у Вічність несподівано 27 вересня 1978 р. наш Найдорожчий і Незабутній ТАТО, ДІДУСЬ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

св. п. ПЕТРО ПОСТОЛЮК

активний учасник Визвольної війни за ввесь час її тривання, директор Видавництва „Червона Калина". Цією дорогою складаємо щиру подяку всім Тим, які допомогли нам відвести Дорогого Покійника гідно і достойно на місце його вічного спочинку і звеличували його під час похоронних обрядів.

Наша глибока вдячність передусім нашим Тетам Любі Лапичак і Ґені Ратич, які турбувалися Татом до останніх хвилин його життя.

Наша вдячність Високопреподобному Отцеві І. Сироті, за відправлення Парастасу й Панахиди та похоронної Богослужби. Дякуємо всім тим, які звеличували Покійного під час Панахиди: д-рові Степанові Ріпецькому, що промовляв від Братства кол. Українських Січових Стрільців, редакторові Антонові Драганові, як представникові Українського Народного Союзу і Видавництва „Свободи", де Покійний Тато працював поверх 20 років, і редакторові Іванові Кедринові, найближчому приятелеві Покійного, який прощав Його, як засновника і душу Видавництва „Червона Калина" ще у Львові і після того у Ню Йорку.

Сердечно і з найглибшою пошаною дякуємо Його Блаженству Митрополитові Української Православної Церкви в Америці Мстиславові, який над свіжою могилою прославляв Тата, як „фанатика книжки". Дякуємо редакторові Василеві Качмареві, що прощав Покійного від усіх Його колишніх товаришів праці з Видавництва „Українська Преса" Івана Тиктора у Львові. Дякуємо дальшим промовцям на похоронній тризні ред. Іванові Кедринові, мгрові Іванові Костюкові, адв. І. Германюкові, мгрові Я. Ракові, ред. М. Островерсі, інж. Дарії Мосора-Франкен і д-рові С. Ріпецькому. Дякуємо також дорогому Вуйкові мгр Орестові Городиському з Чікаґа, який показав ордени, що ними був відзначений Покійний Тато, і дякуємо йому, за вміле і гарне переведення тризни.

Дякуємо всім тим, які зволили прибути на Панахиду та відпроваджували Покійного на його останньому шляху до Бавнд Бруку. Дякуємо тим Його колишнім товаришам зброї, які несли домовину на своїх раменах і тим, які замовили Богослужби за спокій душі Покійного, вінки і тим, які склали пожертви на видання окремої книжки, присвяченої Покійному Петрові Постолюкові.

Наша щира подяка Всім за усні та письмові вияви співчуття, за моральну піддержку та поміч у хвилинах нашої великої скорботи.

Вкінці дякуємо похоронному заведенню Литвин-Литвин в Нюарку за гарне переведення похорону.

РЕНЯ і ЮРКО ПОТОЧНЯКИ
дочка і зять Покійного, з Родиною

З великим жалем повідомляємо Свояків, Приятелів і Знайомих, що 4-го січня 1979 р. у Франції, несподівано відійшов у Вічність на 82 р. життя наш Дорогий Стрийко

бл. п. ВОЛОДИМИР ЗАКЛИНСЬКИЙ

У смутку братанки з родинами

•

Дня 17-го січня 1979 р. у Франції несподівано відійшов у Вічність на 88 р. життя наш Найдорожчий ТАТО, і ДІДО

бл. п. ЗЕНОВІЙ ЗАКЛИНСЬКИЙ

Горем прибиті:

дочки — МАРІЙКА СТРИЖАК з мужем АНДРІЄМ
ЯРОСЛАВА ВАСИЛАК з мужем ВОЛОДИМИРОМ
ЛЮБА ШАПЕЛ з мужем ДЖЕРІ
братанки — ОЛЕНКА ЗАКЛИНСЬКА і ОРИСЯ ЗАКЛИНСЬКА
внуки — БОГДАН СТРИЖАК з дружиною ҐАНЕЮ
ОРИСЯ СТРИЖАК,
РОМАН, ДАНИЛО і ОЛЕСЬ ВАСИЛАК
СКАРІ ШАПЕЛ
та ближча і дальша Родина в Україні і ЗСА.

В ТРЕТЮ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого та Незабутнього МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ та БРАТА

бл. п. Д-ра МИРОНА НИЖАНКОВСЬКОГО

буде відправлена

СВЯТА ЛІТУРГІЯ і ПАНАХИДА

в вівторок, 17 квітня 1979 р., о год. 8:30 рано в церкві св. Юрія Переможця в Ошаві, Канада.

Просимо спом'янути Покійного в Ваших молитвах.

Дружина — ВОЛОДИМИРА
Донька — ЛІДІЯ з мужем і дітьми
Брат — ЗЕНОН

ЗАБЕЗПЕЧЕНЕВА ТЕРМІНОЛОГІЯ

(Закінчення зі стор. 2).

вкладка виносить 63.30 долярів річно.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НА ЦІЛЕ ЖИТТЯ

Ці грамоти забезпечують члена на ціле життя. Повна сума забезпечення є платна по смерті члена. Вкладки платить член на протязі цілого життя.

У віці 30 років за забезпечення у тій клясі на суму 10,000 долярів вкладка виносить 190.80 долярів річно.

ЖИТТЬОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ З ВИЗНАЧЕНИМ ЧАСОМ ПЛАЧЕННЯ ВКЛАДОК

Грамоти цього роду забезпечення різняться від грамот забезпечення на ціле життя тим, що вкладки за цього роду забезпечення платиться на протязі означеного часу, звичайно протягом 20-ох чи 30-ох років, чи до визначеного віку члена. Вкладки за таку грамоту є вищі, а також грошова резерва зростає на них скорше. Повна сума забезпечення є платна по смерті члена. У віці 30 років за того роду 20-річну грамоту на суму 10,000 долярів вкладка виносить 285.70 долярів річно.

ВИВІНУВАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

За грамоти вивінувального забезпечення платиться вкладки на протязі 20-ох років, або до означеного віку забезпеченого члена — до 18-го або 65-го року життя. У випадку, коли забезпечений помре перед упливом речення грамоти, повну суму забезпечення одержує спадкоємець. Якщо забезпечений доживе до кінця речення грамоти, він одержує вивінування, тобто повну суму забезпечення. Ці грамоти мають найвищі вкладки.

У віці 30-ох років за 20-річну вивінувальну грамоту на суму 10,000 долярів вкладки виносять 454.40 долярів річно.

Читайте наступні статті, де буде сказано, чому існують такі різниці у сумах вкладок за вищеподані 4 роди забезпечення. В них також будуть обговорені користі кожного з тих родів забезпечення.

Уміжчасі перегляньте свою грамоту і познайомтеся з родом забезпечення, яке тепер маєте. Наступного тижня, після прочитання нашої статті, зможете самі устійнити, чи забезпечення, яке маєте під цю пору, відповідає Вашим потребам.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

У Сиракюзах відзначено Шевченкові роковини

Сиракюзи (М. Л.). — У неділю 11-го березня ц. р. заходами Відділу Українського Конгресового Комітету у Сиракюзах відбулися у честь Тараса Шевченка святочний концерт-академія, у майже вщерть заповненій великій залі Українського Народного Дому. Започаткував концерт мішаний хор під диригентурою Василя Жмура „Заповітом" Стеценка. Святочну промову виголосив ред. Іван Кедрин, що його представив голова місцевого Відділу УККА д-р А. Гудзяк. Промовець звернув увагу на вийнятковість культу Тараса Шевченка в українському народі, що його тайною є факт, що ми щорічно відзначаємо роковини народин чи смерти Великого Кобзаря не як поета, а як пробудника нації, як основника української політичної думки, як революціонера, що започаткував і прискорив процес кристалізації української етнічної маси в новітню, свідому свого „я" націю. Вказав на особливу потребу прославлювання Тараса Шевченка у вільній українській громаді саме тепер, у часі страшного режиму в Україні, бо цей культ об'єднує всю українську націю і маніфестує нашу єдність з рідним народом поверх і понад існуючу залізну завісу. Висловився теж оптимістично, що пророча мрія Шевченка, щоб в Україні запанував „праведний закон Вашінгтона" — це не утопійна фантазія, а політична програма, яка напевно здійсниться.

У дальшій частині програми студентка медицини Марія Витвицька віддеклямувала „Псалом Давидовий" 43 „Боже, Нашими ушима — Чули Твою славу..." Другою деклямацією була „Катерина" у виконанні п-і Ніни Новохатько: це був уривок із довгої поеми, дуже зручно закінчений строфою — „У селі довго говорили дечого багато, та не чули вже тих річей ні батько, ні мати..." Цікавим і оригінальним був монтаж із поем „До Основ'яненка" і „Тарасова Ніч" (уривки) з мело-деклямаціями пластунів Бориса Гудзяка і Івася Гвозди на тлі співу пластового ансамблю юначок при супроводі бандур сестер Лесі і Тані Гурських. Чоловічий хор „Сурма" відспівав дві пісні „Встає хмара з-за Лиману" і Стеценка „Ой літа орел", а останньою точкою програми був мішаний хор „Пісня про „Дніпро" Майбороди і „Гимн Батьківщини", слова і музика Л. Лепкого із заспівом Гриня Данька і Петра Луцишина. При фортепіяні була Стефа Годжак, диригентом усіх хорових точок — Василь Жмур. Мішаний хор із цілою залею закінчив цей недовгий, але гармонійно зложений і прецизійно виконаний концерт українським національним гимном, залишивши у всіх приявних дуже гарне враження. Про Шевченківську Академію заповідали отці католицькі і православні в церквах. Вони взяли участь в Академії.

Напередодні Шевченкового концерту у малій залі УНДому заходом Відділу УККА Відбулася доповідь ред. Кедрина на тему „Радянофільство у теорії і практиці". Доповідач піддав під сумнів перенесення дефініції гасла „Радянофільство" в Українській Енциклопедії під гасло „Совєтофільство" — бо це не тотожні поняття: совєтофільство — це орієнтація на російську імперію в сучасній совєтсько-большевицькій формі, а радянофільство — це українська течія, яка допускала можливість праці в культурній ділянці в УССР за умовин ери „українізації" Шумського, Максимовича, Волобуєва і Скрипника у 20-их роках, та в 60-их рр. — за доби „відлиги" що породила „шестидесятників". Доповідач поділив радянофілів на три категорії: таких, що керувалися своїм соціяльно - політичним світоглядом, романтиків і тих, що діяли за теорією Бісмарка про „Реальполітік". Всі вони мали одну спільну рису — наївність, яка всім їм коштувала життя — таких тим, що повірили,що „большевики змінилися".Доповідач перевів теж чітку різницю між радянофілами і націонал-комуністами. Доповідь тривала всього 40 хвилин, але дискусія та запити й відповіді — круго одну годину. Приявних було коло 60 осіб. Дискусія була на високому поважному рівні. Всі без вийнятку, висловили погляд, що такі дискусійні вечори на „контроверсійні" теми повинні відбуватися частіше, бо вони з'ясовують на спокійний академічний лад проблеми, які інколи викликають зайве баламутство. Зокрема приявним сподобалася відповідь доповідача, що радянофільство можливе в теорії, але виключене в практиці: в нинішній ситуації в Україні та взагалі за совєтської політики русифікації, „злиття націй" і національного геноциду радянофілом може бути тільки або націонал-відступник, ренегат, або дурень. Доповідач розмежував теж теоретичне радянофільство від пропаганди дефетизму — „не тратьте куме сили — спускайтеся на дно..."

Не забули спом'янути

Дня 4-го березня ц. р. в першу річницю несподіваної смерти сл. п. д-ра Володимира Нестерчука українська громада гідно пом'янула Покійного. Вранці відбулася поминальна Служба Божа і Панахида в церкві Чесного Хреста в Асторії, що їх відправив о. парох Христофор Война, а відтак родина і приятелі Покійного зійшлися в Домі СУМА в Асторії на поминки. На господаря поминків родина попросила голову 35-го Відділу ООЧСУ д-ра О. Соколишина.

Представники організацій сердечними словами згадували Покійного зазначуючи, що смерть його — це велика втрата, яку відчуватиме дуже довго українська спільнота. На поминках промовляли: від НТША д-р Е. Жарський, від Головної Управи ООЧСУ ред. В. Левенець, від Кредитівки „Самопоміч" інж. Р. Раковський і особистий приятель Покійного маестро Михайло Мороз. Від 2-го Відділу ООЧСУ був присутній мгр Б. Качор, від АБН дир. В. Копчинський, від „Провидіння" інж. Лев Пришляк, від Т-ва Інженерів п-во Л. і В. Магуни, від Головної Управи ОЖОЧСУ — Юля Копчинська. Від 35-го Відд. ООЧСУ в Асторії п. В. Наум, а від Осередку СУМА в Асторії п. П. Бурик. Були й особисті приятелі Покійного д-р В. Савчак і мгр Керницький.

Родина Покійного — дружина Марія і сини Ігор і Юрій подякували паням з ОЖОЧСУ в Асторії за зорганізування тризни, особливо: Ст. Наум, Ст. Гуда, Ст. Рудик і Ст. Тур, а також д-рові О. Соколишинові за ведення поминками та доповідачам за такі чудові спомини про Покійного. Поминки започатковано і закінчено молитвою „Отче наш"..., і відспіванням „Вічная пам'ять". Видиш брате мій...

Льона Гошовська

ДОПОВІДЬ НА ТЕМПЛ УНІВЕРСИТЕТІ

Філядельфія, Па. — В суботу, 31-го березня ц. р., від год. 3-6 по полудні тут на Темпл університеті — Ріттер гол, ріг 13-ої і Колюмбія вулиці, відбудеться Український Форум. Доповідатиме Роберт Портер з Державного департаменту ЗСА про „Мої два роки консулем у Києві". Після доповіді — запити і дискусія; виставка книжок; перекуска.

З діяльности ЛМКлюбу в Ню Йорку

ВОКАЛЬНІ НОВИНИ З УКРАЇНИ

У п'ятницю, 22-го грудня м. р. у Літературно-Мистецькім Клюбі в Ню Йорку відбувся музичний вечір у стереофонічному записі п. з. „Вокальні новини з України". Всі пояснення про артистів-співаків і відспівані пісні передала концертова співачка Ія Мацюк-Грицай, а монтаж записів виконав Михайло Яблонський.

Програму вечора відкрив голова Клюбу інж. Тарас Грицай, привітавши численну авдиторію, що прибула послухати рідного співу та музики, а маестро Степан Крижанівський привітав авторку вечора, що приготовила цей музичний вечір.

На початок програми вечора, державна капеля бандуристів під керівництвом Григорія Куляби, виконала пісню „Ой у полі" в муз. обр. Миколи Лисенка, опісля хор під диригентурою Г. Куляби проспівав пісню „Гомін, гомін по діброві" в обробці К. Данкевича, що її використано в опері „Богдан Хмельницький". З черги відспівали хори народну пісню „А коник чорненький" в музичній обробці і диригентурою . Кушніренка — „Ой у полі криниченька" народна пісня у виконанні хору поліського ансамблю пісні і танку під диригентурою І. Сльоти — „А льон цвіте" музика Сльоти, відтак пісню „Чайка степова" муз. Сльоти — „Хміль" музики Цегляра, а хор „Верьовки", вкінці українську народну коляду „Іде звізда чудна", що її відспівав великий хор Всесоюзного радіо під диригентурою І. Тусмана на прощальному концерті в Москві 1970 році.

У другій частині програми вечора сольовий спів розпочала солістка Київської опери і балету В. Соколик піснею „У саду вишневому" — музика В. Алексенко, слова А. Корнієнко. Солістка виказала прекрасну кантилену, милозвучність і м'якість голосу, велику вокальну техніку та музичну культуру. Славний соліст Іван Козловський з хором Всесоюзного радіо відспівав „Легенду" музика М. Леонтовича, диригент К. Птиця. Це запис з прощального концерту з 1970 року. Соліст відомий з прекрасного сильного голосу та перфектної дикції. Сам твір визначається оригінальністю поетичного тексту та прегарною мелодією. Андрій Кікоть, колишній баритон київської опери, проспівав народну пісню „Ой чого ти дубе", музика К. Стеценка до слів С. Черкасенка. У нього звертала увагу краса голосу, культурне виконання і вокальна техніка. Відоме кольоратурне сопрано Г. Мороз проспівала пісню „Соловей і троянда" муз. і слова Кос-Анатольського. Її голос можна сміло прирівняти до славних співачок Руденко і Мирошниченко — велика подібність голосів, різниця лише в техніці співу. Баритон Анатолій Мокренко проспівав пісню „Цвіть осінні тихі небеса", муз. О. Білаша, слова А. Малишка. „Ой піду я межи гори" — муз. Кос-Анатольського виконала кольоратурне сопрано Київської опери Євгенія Мирошниченко в орудуванні прекрасним голосом може й перевищує Б. Руденко. Тенор Анатолій Солов'яненко, відомий з виступів в Метрополітен опері, проспівав своїм соковитим голосом народну пісню „На горі діброва" в муз. обр. М. Гриценка. Цю пісню виконує він з великим чуттям, прекрасна кантилена, культура і фантастичний віддих.

Баритон Н. Бойко виконав стрілецьку пісню в обробці Кос-Анатольського „Ой нагнувся дуб високий". Голос у нього гарного забарвлення, при добрій дикції і техніці співу.

Арію „Чіо-чіо Сан" з опери „Мадам Баттерфляй" Пуччіні проспівала співачка Київського театру опери і балету гізеля Ципола, лавреатка конкурсу вокалістів ім. Глінки і на міжнародному конкурсі ім. Чайковського. Співачка — лірико-драматичне сопрано, сильне і повне внутрішньої експресії та тембрового блиску. Арію „Каварадосі" з третього акту опери „Тоска" П. Пуччіні, проспівав з великою рутиною тенор Микола Угренич італійською мовою. На закінчення цього гарного і з мистецького боку дуже цікавого вечора — оперова співачка одеської опери Н. Ткаченко проспівала арію з першої дії опери „Норма" В. Белліні. Голос у неї зовсім відмінний, належить до рідкісних, що знаменито надається якраз до тієї опери, в дечому нагадує голос колишньої співачки М. Каляс.

Після закінчення програми вечора, маестро Степан Крижанівський щиро подякував його авторці за його підготовлення і пояснення, до чого прилучилися присутні гості своїми рясними оплесками.

Розваговий Вечір

На останній грудневий вечір, Літературно-Мистецький Клюб в Ню Йорку приготовив для членів і гостей у п'ятницю, 29-го грудня 1978 року „Розваговий вечір", у якому взяли участь: оперова співачка Тамара Лиходай, проф. музики Калина Чічка-Андрієнко, студентка Марта Зелик, проф. Володимир Барагура, інж. Тарас Грицай і маестро Степан Крижанівський.

Після відкриття вечора і привітання усіх авторів, присутних членів і гостей головою Клюбу інж. Тарасом Грицаєм, молода студентка Марта Зелик відома теж з успішних спроб свого пера, виступила з показом своїх прозірок з останньої поїздки в Україну, при чому вміло і дотепно розказувала про свою подорож, зокрема захоплюючись чудовими красвидами Карпат, їдучи потягом з Карпатської України до Львова. Пересувались на екрані прозірки міста Львова, Ялти, Києва, Дніпра, що дуже подобалися присутним гостям, які й належно подякували за гарний виступ.

З черги маестро Крижанівський прочитав декілька гуморесок пера письменника Івана Керницького — Ікера зі збірки „Герої передмістя", що викликали погідний настрій і усмішку про астронавтів та ще інші, що їх присутні гості дуже тепло зустріли.

На закінчення вечора, проф. Володимир Барагура прочитав у своєму літературному оформленні, давні звичаї, що їх обходили київські учні-бурсаки під заг. „Спудейський Свят-вечір", за що присутні гарно професорові подякували.

Після закінчення програми, голова Клюбу подякував всім співавторам цього погідного вечора.

Б. Б-о

Український Народний Союз

проголошує

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ

потребуючим студентам

на академічний рік 1979-80

Стипендії будуть признані Стипендійною Комісією УНСоюзу студентам визнаних університетів і каледжів, які є членами УНСоюзу щонайменше два роки, на основі:

1. Фінансової потреби;
2. Студійних досягнень (оцінок);
3. Активности в українському громадському, а зокрема студентському житті.

Подання про стипендії, на формулярах, що їх можна набути в Головній Канцелярії УНСоюзу, слід вносити до 31-го березня 1979 року, на адресу:

Ukrainian National Association

30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302